

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 139/2026
30.01.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Радославе Мађаров и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против туженог Предузећа за спољну и унутрашњу трговину „Инобачка“ д.о.о. Нови Сад, чији је пуномоћник Страхиња Селаковић, адвокат из ..., ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 649/25 од 06.08.2025. године, у седници одржаној 30.01.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 649/25 од 06.08.2025. године у ставовима првом и трећем изреке, тако што се **ОДБИЈА** жалба тужиоца, **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 18/2020 од 03.12.2024. године у ставу трећем изреке и **ОДБИЈА** захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

У преосталом делу, **ОДБАЦУЈЕ СЕ**, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 649/25 од 06.08.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 18/2020 од 03.12.2024. године, ставом првим изреке, констатовано је да се тужбени захтев делимично усваја. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати укупно 600.000,00 динара, од чега 420.000,00 динара за душевне болове због умањења животне активности, 120.000,00 динара за претрпљене физичке болове и 60.000,00 динара за претрпљени страх, са законском затезном каматом од пресуђења 03.12.2024. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев за накнаду штете преко досуђених, а до тражених износа од 700.000,00 динара за душевне болове због умањења животне активности, 200.000,00 динара за физичке болове и 100.000,00 динара за страх, са законском затезном каматом

на ове износе од пресуђења до исплате. Ставом четвртим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади парничне трошкове од 680.100,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 649/25 од 06.08.2025. године, ставом првим изреке, жалба тужиоца је усвојена и првостепена пресуда у одбијајућем делу преиначена, тако што је тужбени захтев у целости усвојен и тужени обавезан да тужиоцу поред досуђених износа на име накнаде штете исплати и износе од 280.000,00 динара за претрпљене душевне болове због умањења животне активности, 80.000,00 динара за претрпљене физичке болове и 40.000,00 динара за претрпљени страх, са законском затезном каматом од пресуђења 03.12.2024. године до исплате. Ставом другим изреке, жалба туженог је делимично усвојена и првостепена пресуда преиначена у делу о трошковима поступка тако што је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка преко износа од 655.723,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате, а у преосталом делу жалба туженог је одбијена и пресуда у усвајајућем делу, потврђена. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка од 68.000,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је с позивом на члан 403. став 2. тачка 2. ЗПП благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу одредби члана 403. и члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) и утврдио да је ревизија изјављена против дела пресуде којим је првостепена пресуда преиначена основана, а против дела пресуде којим је првостепена пресуда потврђена у делу о главној ствари и преиначена на штету тужиоца у делу о трошковима поступка, недозвољена.

У поступку доношења пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац (рођен 1950. године) је задобио повреду на раду 01.06.2018. године, када је по налогу претпостављеног требало да отклони грађевинске недостатке на плафону просторије, на градилишту на коме је радове изводио тужени, тужиочев послодавац. Тужилац је у то време био дугогодишњи радник, стручно оспособљен за рад и прошао је све обуке за безбедан и здрав рад. У сврху обављања радног задатка тужилац је покушао да се попне до платформе уз скелу, коју је претходно сам ручно направио, скела је пукла и тужилац пао на леђа. У овом догађају тужилац је задобио компресивни прелом тела 12. пршљена грудног сегмента кичменог стуба, прелом доњег крајка жбичне кости леве подлактице и прелом гоњег крајка леве надлактице кости, а након лечења и рехабилитације која је трајала 20 недеља, остало је умањење опште животне активности од 30% у виду редукције окретања трупа, дужег седења и дизања већег терета, обављања тежих физичких послова, одржавања личне и кућне хигијене, управљања возилом и бициклом. Утврђена је дужина и јачина претрпљених физичких болова и страха, који су последица незгоде. Тужилац након ручне израде скеле није тражио да надређени провери њену стабилност и дозволи рад на висини коришћењем ове скеле, за рад на

висини могао је користити двокраке мердевине, али је скелу користио јер му је са платформе био лакши рад.

Са полазиштем на овако утврђене чињенице, првостепени суд је, на основу одредби чланова 16, 119. и 164. Закона о раду, чланова 154, 155, 170, 173, 174. и 177. Закона о облигационим односима, нашао да је тужени због пропуста да изврши контролу безбедности рада тужиоца са платформе импровизоване скеле у обавези да тужиоцу накнади спорну штету. Међутим, пошто је реч о дугогодишњем раднику, који је стручно оспособљен и прошао све обуке за безбедан и здрав рад, у утврђеним околностима тужилац је при просечној пажњи могао да адекватно процени опасност од коришћења импровизоване скеле, па у смислу члана 192. Закона о облигационим односима постоји његов допринос настанку незгоде, који је процењен са 40%. Полазећи од утврђења о душевним боловима које тужилац трпи због трајног умањења животне активности, као и дужини и јачини претрпљеног страха и физичких болова, првостепени суд је на основу одредби члана 200. Закона о облигационим односима тужиоцу досудио новчане накнаде за сва три вида спорне штете. Пуне накнаде по оцени суда су за душевне болове због умањења животне активности 700.000,00 динара, за претрпљене физичке болове 200.000,00 динара и за претрпљени страх 100.000,00 динара, а обавеза туженог да тужиоцу исплати 60% ових износа, сразмерно степену своје одговорности.

Другостепени суд је оценио да су правилно и потпуно утврђене све релевантне чињенице, али је становишта да је првостепени суд неправилно применио материјално право по питању обима одговорности туженог, пропуштањем да цени одредбе члана 15. став 1. тач. 4. и 10. Закона о безбедности и здрављу на раду. Према овим одредбама послодавац је дужан да запослене обучава за безбедан и здрав рад и заустави сваки врсту рада који представља озбиљну, неизбежну и непосредну опасност за живот или здравље запослених. По оцени тог суда, чињеница да тужени тужиоца није задуживао мердевинама, већ да је била уобичајена пракса да запослени сами праве скелу, са које ће обављати послове на висини, води искључивој одговорности туженог за предметну штету. Чињеница да је тужилац пристајао да обавља послове на начин како је то тужени организовао не може му се ставити на терет, нити представљати његов допринос насталој штети.

По становишту Врховног суда, све битне чињенице су расправљене и правилно утврђене, али је другостепени суд на тако утврђене чињенице неправилно применио меродавне одредбе садржане у члану 164. Закона о раду, те члановима 154. став 1, 158. и 192. Закона о облигационим односима.

Чињенично је разјашњено да је тужилац у време штетног догађаја био искусан и обучен радник за послове које је обављао код туженог, да је уобичајена пракса рада запослених на висини била формирана због лакшег обављања послова, пошто се по платформи запослени лакше крећу него када употребљавају мердевине, али и да тужени након што је тужилац направио скелу није проверио да ли је она безбедна, односно да ли се њеним коришћењем могу обављати радови на висини без ризика за тужиоца. Пошто је овакав начин организације посла од стране послодавца и обављања радова од стране запослених био уобичајен, правилно је првостепени суд закључио да обе странке нису у извршавању своје професионалне делатности поступале са пажњом која се према правилима струке и обичајима очекује од просечног стручњака (члан 18. став 2. Закона о облигационим односима). У наведеној ситуацији, када је паду

претходило пуцање скеле, правилно је првостепени суд оценио да осим примарног пропуста туженог послодавца процењеног на 60%, постоји и допринос тужиоца настанку штете и да је овај допринос 40%. Тај суд је у складу са одредбама члана 200. Закона о облигационим односима закључио да утврђена трпљења тужиоца, која су последица пада, оправдавају досуду новчане накнаде за сва три спорна вида нематеријалне штете, те правилно одмерио висину накнаде која представља правичну сатисфакцију.

Из наведених разлога, на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је у складу са одредбама члана 410. став 2. тачке 4. и 5. ЗПП испитао дозвољеност ревизије против преосталог дела правноснажне пресуде, којим је другостепени суд, одлучујући о жалби туженог, потврдио првостепену пресуду у усвајајућем делу о главној ствари и преиначио одлуку о трошковима поступка смањењем досуђеног износа и утврдио да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према члану 28. тог закона као вредност спора узима се само вредност главног захтева, а не и трошкова поступка.

Тужба је поднета 23.01.2020. године, вредност побијаног дела пресуде којом је првостепена пресуда потврђена је 600.000,00 динара и не прелази законом предвиђени цензус који омогућује изјављивање ревизије. Осим тога, туженом недостаје правни интерес за побијање одлуке о трошковима поступка, у ком делу је његова жалба против првостепене пресуде делимично усвојена и смањени трошкови парничног поступка које је он у обавези да накнади тужиоцу.

Из наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

На основу одредби чланова 165. став 2, 153. став 2. и 154. ЗПП, одлучено је о трошковима насталим у поступку поводом изјављених правних лекова. Тужилац у коначном није постигао успех у жалбеном поступку, па је одбијен његов захтев за накнаду трошкова жалбеног поступка. Ревизија туженог је само делимично основана, па имајући у виду сразмеру његовог успеха у поступку по ванредном правном леку, није основан ни захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић